

บทนำ

รัชศกหยางหลงปีที่ยี่สิบหก

รัชศกหยางหลงปีที่ยี่สิบหก

เคล้ง!

เสียงโห่ดังกระทบกันอย่างรุนแรงและก้องกังวานไปทั่วพื้นที่ราบ มือหนึ่งกำบังเหียน อีกมือก็วาดกระบี่บนศีรษะและฟาดฟันศัตรูที่กำลังดาหน้าเข้ามา จนเมื่ออีกฝ่ายรุกไล่เข้ามาในเขตที่วางกับดักเอาไว้ คนก็ส่ายยิ้มออกมาเล็กน้อย

ตอนนี้ ณ ชายแดนบูรพา กำลังเกิดการปะทะกันระหว่างกลุ่มคนสองกลุ่ม นั่นก็คือกลุ่มของทางการกองทัพยศมัทมิพที่กำลังต่อสู้กับกลุ่มโจรป่าที่อาจหาญบุกปล้นสะดมในหมู่บ้าน มีหน้าซำยังดูคร่ำสตรี้และเกอในหมู่บ้านนั้น ๆ ไปเพื่อหวังจะระบายความใคร่อยากที่มี

“พลธนูยิง!” เสียงหวานนุ่มดูระรื่นหูแต่กลับดังก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณของแม่ทัพฟูหรงตั้งขึ้น หลังจากนั้นไม่นานลูกธนูก็พุ่งตามวิถีหล่นลงมาจากฟากฟ้าราวกับห่าฝนพุ่งปักเขาร่างของโจรป่าเหล่านั้นจนล้มตายเป็นจำนวนมาก แต่ด้วยความที่อีกฝ่ายมีจำนวน

ที่มากกว่า ทำให้การสู้รบในครั้งนี้ฝ่ายของแม่ทัพพุทฺธวงศ์ค่อนข้างเสียเปรียบ เนื่องจากว่ามีหลายพื้นที่ในเขตการดูแลของกองทัพที่กำลังเดือดร้อน ทำให้ต้องแบ่งกำลังพลกระจายกันไปให้ความช่วยเหลือตามหัวเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตความรับผิดชอบ

“ทุกคนเตรียมพร้อม! ต่อให้จะต้องบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงใด ก็ต้องคว้าชัยชนะครั้งนี้มาให้ได้!”

“เฮ!”

สิ้นเสียงคำสั่งของแม่ทัพพุทฺธวงศ์ นายทหารที่เหลืออยู่ไม่ถึงสองพันนายต่างก็ส่งเสียงตะโกนออกมาราวกับต้องการปลุกใจกันเอง ก่อนที่ทุกคนจะพุ่งทะยานออกจากจุดที่ยืนอยู่พร้อมกับจับกระบี่ให้มั่นแล้วตัดศีรษะ บ้างก็ตัดตัดแขนขาของศัตรูด้วยความรวดเร็ว!

แม่ทัพพุทฺธวงศ์ต่อสู้บนหลังอาชาค่อนข้างได้เปรียบเล็กน้อย จากการที่ตนเองถนัดการสู้รบบนหลังสัตว์ หนึ่งมือเรียวกำบังเหียนม้าเอาไว้แน่น อีกมือหนึ่งก็จับกระบี่ตัดฟันศัตรูจนตายตกราวกับใบไม้ร่วง

เลือดสีแดงฉานไหลเจ็กลงไปทั่วทั้งธรณี กลิ่นสนิมเหล็กลอยวนอยู่ในอากาศชวนให้รู้สึกคลื่นเหียนเสียยิ่งกว่าอะไรดี แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็อาจจะหยุดร่างกายของตนเองได้ จำต้องสังหารสังหาร และสังหารพวกโจรป่าเหล่านี้ให้ได้เท่านั้น ชาวบ้านและพลทหารคนอื่น ๆ ถึงจะปลอดภัย!

เช่นเดียวกันกับรองแม่ทัพโจวที่กระโดดลงจากหลังอาชาทบจะโนทันที่ที่อาชามาโดนโดนหอกแหลมแทงเข้าที่แผงคอจนล้มลงไป คนติดตัวลอยกลางอากาศพร้อมกับจับอาวุธของตนให้มั่นแล้วตัดมันด้วยลมปราณที่ส่งผลให้โจรป่าสามคนที่ยืนอยู่ในบริเวณนั้นศีรษะหลุดออกจากบ่าโดยไม่ทันตั้งตัว

“ท่านแม่ทัพ!”

เสียงของพลทหารดังขึ้น ทำให้รองแม่ทัพโจวหันไปตามเสียง

เรียกนั้นในทันที ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นว่า หัวหน้าโจรป่าและคนที่เหลือกำลังรุมฟาดอาวุธใส่แม่ทัพผู้ทรงอย่าง ไม่ยังมีมือ แม่ท่านแม่ทัพจะปกป้องได้แทบจะทุกครั้งและสวนคืนกลับไปบ้าง แต่เกราะเหล็กที่เริ่มมีเลือดไหลซึมออกมานั้นก็บ่งบอกได้ เป็นอย่างดีว่าท่านแม่ทัพของตนก็โดนอาวุธต่าง ๆ จ้วงแทงจนทะลุ เกราะเหล็กนั้นเช่นกัน

ไวเท่าความคิด รองแม่ทัพใจสะกิดปลายเท้าพร้อมกับพุ่งเข้าไปช่วยเหลือท่านแม่ทัพอย่างรวดเร็ว

“อย่าเข้ามา!” เสียงของแม่ทัพผู้ทรงดังขึ้นในทันทีเมื่อหางตา ภายใต้ง่ากจิ้งจอกเลื้อยไปเห็นรองแม่ทัพใจที่พุ่งเข้ามาทาง เขาอย่างรวดเร็ว จนอีกฝ่ายไม่ทันได้สังเกตเห็นลูกธนูดอกใหญ่ที่ตรง ปลายแหลมมีสีแดงฉานราวกับเลือดป้ายอยู่ ที่คนเชี่ยวชาญด้านพิษ อย่างแม่ทัพผู้ทรงมองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าลูกธนูดอกนั้นอาบยาพิษ! จึก!

และเป้าหมายของลูกธนูดอกนั้นควรจะเป็นแม่ทัพผู้ทรง แต่ ตอนนี้นักลับกลายเป็นว่าลูกธนูดอกนั้นปักเข้าที่กลางหน้าอกของรอง แม่ทัพใจเข้าอย่างจัง คนหยุดชะงักพร้อมกับเซถลาล้มลงไปตาม แรงส่งของลูกธนู

แม่ทัพผู้ทรงเบิกตากว้างขึ้น ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าเขานั้น ทำให้หัวใจดวงน้อยบีบแน่นอยู่ในอกและเต้นระรัวอย่างบ้าคลั่ง ดวงตากลมโตบัดนี้กลับเรียวยาวและเริ่มมีสีแดงฉานพาดผ่านนัยน์ตา สีสวย อีกฝ่ายส่งเสียงคำรามออกมาด้วยโทสะที่คุกรุ่นอยู่ในอก

บรรยากาศโดยรอบเริ่มเย็นยะเยือกขึ้นเรื่อย ๆ เสียงลมพัด หวีดหวีดดูปั่นประสาทและหลอนหูยิ่งนัก ไอสังหารเข้มข้นถูกปล่อย ออกมาจนแม้แต่ผู้มีวรยุทธ์ยังรู้สึกดับแน่นในอก ราวกับหายใจออก คล้ายว่ากำลังจะถูกช่วงชิงวิญญาณไป

“พวกเจ้าสมควรตาย!” น้ำเสียงเย็นยะเยือกที่หลุดออกมาจาก

ปากของแม่ทัพพู่หรงกอบรรยากาศที่ตลกขบขันกลายเป็นสีแดงฉานราวกับสัตว์ป่าแสนดุร้ายยิ่งเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้แก่ผู้ที่พบเห็นอีกเป็นเท่าตัว

และกว่าพวกโจรป่าที่เหลื่ออยู่จะรู้ตัว ชั่วเวลาเพียงจิบน้ำชาเดียวแม่ทัพพู่หรงก็ตัวกระดูกซี่ของตบสังหารศัตรูจนตายตกไปแล้วไม่ต่ำกว่าสิบคน

“เย่หลี! คู่มกักรองแม่ทัพโจว สกัตกัณพิษไมให้แพรไปส่วนอื่น!” เสียงของแม่ทัพพู่หรงดังขึ้นในขณะที่กำลังไล่ล่าพวกโจรป่าที่กำลังปะทะฝีมือกับตนด้วยความหวาดกลัว

เย่หลีและคนอื่นๆ ที่ได้ยินคำสั่งของท่านแม่ทัพก็รีบพากันติดตัวเข้าไปเป็นล้อมวงปกป้องรองแม่ทัพโจวเอาไว้ พร้อมกันนั้นก็มียาพิษกระจายไปยังอวัยวะส่วนอื่น และคนอื่นๆ ที่จัดการโจรป่าเสร็จแล้วก็รีบเข้ามาช่วยคุ้มกันท่านรองแม่ทัพอีกแรงหนึ่ง พวกเขาช่วยกันปิดป้องพวกโจรป่าสารเลวนั้นไม่ให้เข้ามายุ่งย่ามกับร่างกายของท่านรองแม่ทัพโจวตามคำสั่งของท่านแม่ทัพคนโหด

“เรียบริ้อยแล้วขอรับ!”

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนตอบกลับของเจ้าพวกลูกเต่าโง่ทั้งหลาย ท่านแม่ทัพผู้นี้ก็แสร้งยิ้มร้ายกาจออกมา จนคนมองรู้สึกใจกระดูกด้วยความหวาดผวา มือเรียวยาวจับกระบี่ของตนไปมาเพื่อสลัดเลือดที่ติดตามคมกระบี่ให้หลุดออก

“ผู้ใดมันทำร้ายพี่ชายข้า...รู้หรือไม่ว่ามันผู้นั้นจะมีจุดจบเช่นไร?” คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบของแม่ทัพพู่หรงดังขึ้น ตอนนี้หัวหน้าโจรป่าที่เหลื่ออยู่พร้อมกับลูกกะจ๊อกอีกเพียงไม่กี่คนทำได้แค่กลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอและกำอาวุธในมือตนเอาไว้ให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

คิดพิด! พวกมันคิดพิดอย่างมหันต์ที่เลือกปล้นสะดมในเขต

ความรับผิดชอบของกองทัพยศัทธิพิ!

และเพียงชั่วพริบตาเดียว กระบี่ที่อยู่ในมือของแม่ทัพผู้ทรง
ไปวางพาดอยู่บนป่าของหัวหน้าใจป่าอย่างรวดเร็วพร้อมกับรอย
ยิ้มเยินเยิบของท่านแม่ทัพที่มอบให้แก่พวกมัน “ฝากทักทายท่าน
เหยียนหลัวหวางด้วยล่ะ”

เพียงเท่านั้นศีรษะของโจรป่ากลุ่มสุดท้ายก็หลุดลิ่งคลุกดิน
และหยุดแทบเท้าของแม่ทัพผู้ทรง เหล่าลูกเต่าที่เห็นเหตุการณ์ครั้ง
นี้ต่างพากันอ้าปากค้างด้วยความตื่นตะลึงระคนหวาดผวา พลัง
ตระหนักได้แล้วว่าอย่าคิดทำอะไรให้ท่านแม่ทัพต้องมีโทษะ ถ้ายัง
อยากมีชีวิตรอดไปยันแก่เฒ่า!

“พวกเจ้าที่เก็บกวาดซากศพพวกนี้ให้เรียบร้อย ข้าของที่ถูก
ปล้นนำกลับไปคืนตามที่เดิมของมันพร้อมสตรีและเกอคนอื่นๆ...ที่
เหลือพารองแม่ทัพใจกลับค่าย!”

ภายในที่ตั้งค่ายกองทัพยศัทธิพิบัดนี้กำลังวุ่นวายนัก
เนื่องจากการปะทะกันกับพวกโจรป่านั้นทำให้มีทหารในสังกัดได้รับ
บาดเจ็บสาหัสเป็นจำนวนมาก ดีว่านายทหารที่ล้มหายตายจากไป
มีไม่เยอะอย่างที่เคยประเมินกันเอาไว้ก่อนหน้านี้ แต่ที่ดูจะเหนือ
ความคาดหมายและความคาดคะเนก็คงจะเป็นรองแม่ทัพใจที่โดน
ลูกธนูอาบยาพิษปักเข้ากลางหน้าอกอย่างจัง

ตอนนี้งบรดาหมอบที่ประจำการอยู่ที่ค่ายต่างวิ่งเข้าวิ่งออก
กระโจมของรองแม่ทัพใจกันเป็นว่าเล่น ไม่มีผู้ใดรู้ว่าข้างในกระโจม
นั้นกำลังเกิดสิ่งใดขึ้นบ้าง แม้จะอยากแอบซุ่มดูการรักษาที่หน้า
กระโจมแต่ก็คงทำได้แค่อยาก เพราะเมื่อพวกเขาก้าวเท้าไปใกล้
บริเวณกระโจมที่โรคกลับต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดแทบไม่ทันเมื่อท่าน
แม่ทัพคนโหดของพวกเขาชดลมปราณกระแทกเข้าตามลำตัวของผู้
ที่แอบดูทุกคนจนจุกและบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน

“พี่ชายข้าเป็นเช่นไรบ้าง?!” เสียงหวานฉายแววกังวลใจอย่างปิดไม่มิด เขายืนขนานข้างเตียงนอนที่ตอนนี้มีร่างของรองแม่ทัพใจนอนสลบไสลอยู่

“พวกข้าน้อยกำลังตรวจดูชีพจรของคุณชายใหญ่อยู่ขอรับ ขอคุณชายรองอย่าเป็นกังวล...คุณชายรองควรจะทำความสะดวกบาดแผลของตนเองก่อนนะขอรับ”

“อย่ามาจับข้า! รักษาเขาแล้วข้าจะไปจัดการกับบาดแผลของข้าเอง!” คุณชายรองตวาดออกมาด้วยความหงุดหงิดใจ ความกลัวมันเล่นเข้ามาจับขั้วหัวใจ ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดก็คือใจจื่อเหยียนบาดแผลที่เขาเมื่อนั้นเล็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับคนที่นอนอยู่บนเตียง

‘ใจจื่อเหยียน’ หรือคุณชายใหญ่ หรือที่รู้จักกันดีในนามของ **‘รองแม่ทัพใจ’** บัดนี้นอนสลบไสลไม่ได้สติ พืชที่ติดมากับลูกธนูดอกนั้นเป็นพืชที่มีฤทธิ์ค่อนข้างร้ายแรง นอกจากจะใช้สลายเส้นลมปราณและลดทอนกำลังวังชาลงไปได้อีกหลายส่วนแล้ว จุดที่ยาพิษนี้ฝังอยู่กลับอยู่ใกล้กับศูนย์รวมจิตวิญญาณของร่างกายที่มีปราณคุ่มครองห่อหุ้มอยู่ ทำให้ในยามที่ยาพิษนี้เล่นเข้าสู่ร่างกาย ปราณคุ่มครองศูนย์รวมจิตวิญญาณของใจจื่อเหยียนก็ถูกทำลายไปด้วยเช่นกัน

“หมายความว่าอย่างไร” แม่ทัพผู้ทรงที่บัดนี้ถอดหน้ากากจึงจอกออกแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“จิตวิญญาณของคุณชายใหญ่ถูกทำลายไปแปดในสิบส่วนแล้วขอรับ”

จิตวิญญาณถูกทำลายไปแปดในสิบส่วน... ประโยคนี้ไม่ต่างอันใดกับว่าพี่ชายของเขาสิ้นลมหายใจแล้วมิใช่หรือ?! แม้จะมีเสียงลมหายใจที่ดังออกมาพะแผ่ว แต่การที่จิตวิญญาณถูกทำลายเช่นนี้อีกคนก็จะไม่ต่างอะไรกับคนตายที่ยังมีลมหายใจ

บรรยากาศในกระโถมกลับมาเย็นยะเยือกขึ้นอีกครั้ง ดวงตา

กลมโตของแม่ทัพผู้หญิงจ้องมองร่างกายที่แทบจะเรียกได้ว่าไร้สี เลือดของผู้เป็นพี่ชายอย่างเจ็บปวดใจ สองขาเรียวก้าวเข้ามานั่งลงข้างเตียง สองนิ้ววางทาบทับลงบนหว่างคิ้วที่ยืนชืดของคนที่นั่งนอนอยู่ สองนิ้วของมืออีกข้างวางลงที่หน้าอก

แม่ทัพผู้หญิง หรือจริง ๆ แล้วก็คือ คุณชายรองของตระกูลที่มีนามว่าโจวเฟิง เขาค่อย ๆ โคจรลมปราณของตนเองเพื่อหวังช่วยพี่ชาย

“คุณชายอย่าทำเช่นนั้นขอรับ...ไม่อย่างนั้นพิษ---” พ่อบ้านจางรีบแย้งขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นว่าคุณชายรองกำลังจะทำสิ่งใด

“ถ้าข้าช่วยเหยียนเกอริดพิษร้ายพลาด พิษนั้นจะเข้าสู่ร่างกายของข้าทันที... ข้ารู้ แต่ที่เหยียนเกอเป็นเช่นนี้เพราะเขาวิ่งเข้ามาเพื่อจะปกป้องข้า ในส่วนนี้ข้าเป็นคนผิด”

พ่อบ้านจางและหม้ออีกสองคนที่อยู่ในกระโจมได้แต่ยืนมองคุณชายรองที่โคจรลมปราณส่งเข้าไปตามกระแสและค่อย ๆ ริดเอาพิษร้ายออกจากร่างกายของโจวจื่อเหยียนโดยที่อีกฝ่ายจะค่อย ๆ ส้ารอกเอาพิษนั้นออกมาทางปาก

“พื้นเถอะเหยียนเกอ... ข้าจะอยู่ชายแดนได้อย่างไรหากไร้เหยียนเกอข้างกาย”

แม้จะไม่มีสัญญาณตอบรับอันใดจากคนที่นั่งนอนอยู่ แต่การที่พิษค่อย ๆ ถูกปราณของโจวเฟิงดันออกมาทางปากโจวจื่อเหยียนก็ถือเป็นสัญญาณที่ดีในระดับหนึ่ง อย่างน้อยร่างกายโจวจื่อเหยียนก็ยังตอบสนองต่อลมปราณของอีกฝ่าย

มือเรียวของคุณชายรองกอบกุ่มมือเย็นชืดของโจวจื่อเหยียนเอาไว้แน่น คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อรู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่าง ไบหน้างดงามหันขวับไปมองหม้อที่เป็นผู้ตรวจร่างกายของโจวจื่อเหยียนเขม็ง จนหม้อผู้นั้นถึงกับเหงื่ออกแตกพลั๊ก ด้วยสายตาที่คุณชายรองมองมาทำให้เขาต้องผงกหัวรับอย่างไม่ทราบ

สาเหตุ

“พ่อบ้านจาง...ส่งจดหมายไปเชิญเขามาพบข้าโดยเร็วที่สุด!”
เหยียนเกอ...ช่วยอดทนหน่อยเถอะนะ อย่าเพิ่งจากพวกข้า
ไปไหนเลย

1

ความมืดมิดในยามราตรี

สาธารณรัฐประชาชนจีน ปีคริสต์ศักราช 20XX

ร่างสูงโปร่งในชุดลำลองเดินเอื่อยเอื่อยไปตามถนนเล็ก ๆ สายหนึ่ง แม้ว่าเวลานี้จะล่วงเลยไปจนเกือบจะเที่ยงคืนแล้วก็ตามที แต่ถนนสายนี้และถนนหลักสายนอกก็ยังคงคลาคล่ำไปด้วยยานพาหนะและผู้คนมากมายที่กำลังเดินเที่ยวเล่นกันอย่างสนุกสนาน

เมืองที่เขาอาศัยอยู่นี้เรียกได้ว่าเป็นศูนย์กลางความเจริญในด้านต่าง ๆ ของภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน รวมถึงด้านแฟชั่นและการท่องเที่ยว เพราะแบบนี้เมืองนี้จึงไม่เคยหลับใหลแม้ว่าพระจันทร์จะโผล่ขึ้นมาทักทายแล้วก็ตามที

ถ้าจะถามว่าเมืองนี้มีความเจริญในด้านต่าง ๆ ขนาดไหน... ถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพก็คงเรียกเมืองนี้ว่า ‘ปารีสแห่งตะวันออก’ หรืออีกชื่อที่คนส่วนใหญ่จะร้องอ้อทันทีเมื่อเอ่ยถึง ‘มหานครเซี่ยงไฮ้’

นั่นคือที่ที่เขาอาศัยอยู่...

แกรก...

เสียงไขประตู่ห้องพักดังขึ้น มือเรียวคลำตามผนังเพื่อหาสวิตช์ไฟแล้วกดเปิดมัน เขาถอดรองเท้าผ้าใบคู่เก่งไว้ที่ประตูหน้าห้องแล้วค่อย ๆ ลากสังขารไปนอนแผ่อยู่บนเตียงนอนขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ในทันทีด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงานพาร์ทไทม์

ตืด...ตืด...

ระบบสันของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นเป็นจังหวะเรียกความสนใจจากเจ้าของที่นอนแผ่อยู่บนเตียงได้เป็นอย่างดี เขาสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะหยิบเครื่องมือสื่อสารที่แผดเสียงและสั่นไม่หยุด

“ว่า?” เขากรอกเสียงที่เจือไปด้วยความเหนื่อยล้าลงไปหลังจากที่กดรับโทรศัพท์แล้ว

[อา...เหยียนเหยียน ฉันทโทร. มากวนนายหรือเธอ?]

“ก็รู้ว่าฉันทเพิ่งเลิกงาน...โทร. มามีอะไร”

เจ้าของห้องพลิกกายกลับมาอนหงายบนเตียง ดวงตากลมเหม่อมองเพดานห้องไปพลางหูก็ฟังปลายสายพูดไปพลาง

[เหยียนเหยียน อา...ฉันทบอกแล้วใช่ไหมว่าฉันทดูแลนายได้ ไม่ต้องลำบากไปทำงานหรือ! แค่ที่เรียนอยู่ก็หนักฉิบหายแล้วนะเว้ย!]

“ถ้าจะโทร. มาบ่นฉันทจะวาง”

[อ้อ...อย่าเพิ่งวางสิวะ! บัดโธ่! ฉันทจะโทร. มาชวนนายออกไปเที่ยวด้วยกันวันพรุ่งนี้ มีนาย มีฉันท มีริ้วหราน แล้วก็ไค]

“เที่ยวที่ไหน?”

[ทะเลแถวบ้านพักตากอากาศของฉันทยังงៃเล่า!]

“แต่ฉันทต้องทำงาน”

[ขอเหอะ! ไปเที่ยวกับพวกฉันทบ้างสิ! ตั้งแต่ที่เรารู้จักกันมานายไปเที่ยวกับพวกฉันทนับครั้งได้เลยนะ!]

มือเรียวยกโทรศัพท์ออกห่างจากหูเล็กน้อยเมื่อปลายสายตะโกนเสียงดังลั่น

“หนวกหู...จะตะโกนทำไมเนี่ย?”

[น้ำา...เหยียนเหยียน ไปด้วยกันเถอะน้ำาา ฉันจะซื้อเวลาของนาย ต้องจ่ายเท่าไรว่ามา!]

“หี ๆ เก็บเงินไว้เถอะ แม่นายยิ่งเพิ่งเลิกการใช้เงินของนายอยู่ นี่คุณชายจาง”

[ถ้าเอาเงินตรงนั้นมาให้ นาย แม่ฉันไม่ว่าอะไรหรอก แถมยังจะให้เงินอีกก้อนต่างหาก ทุกวันนี้ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่าตกลงฉันคือลูกแม่ หรือนายกันแน่]

ริมฝีปากบางหลุดขำพริตออกมาเล็กน้อยจากการที่เพื่อนสนิทของตนเองบ่นกระปอดกระแปดเรื่องแม่ของอีกฝ่ายใส่ใจชีวิตความเป็นอยู่ของเขา มากกว่าลูกในไส้ อย่างเสียวินลู่อุเสียวอีก

[จะไปเที่ยวกับพวกฉันหรือจะไม่ไป? วัตถุประสงค์มันไปเลยว่าคำว่าเพื่อนของเรามันจะสั้นหรือยาว! ตอบมาเดี๋ยวนี้ใจจื้อเหยียน!!]

“ฮึ...คิดว่าจะตอบตกลงหรือยัง?”

[ฮือออ เหยียนเหยียนอาน้ำ คำว่าเพื่อนของเรามันสั้นกว่าหมวดแมลงสาบอีกหรือออ~]

ใจจื้อเหยียนหัวเราะออกมาเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงตัดพ้อต่อว่าจากปลายสาย

“หยุด ๆ ฉันไปก็ได้”

แค่เพียงคำตอบเดียวของใจจื้อเหยียน ปลายสายที่รอลุ้นคำตอบอยู่ก็ส่งเสียงร้องไชโยดังลั่น จนต้องยกโทรศัพท์ออกห่างจากหูอีกรอบ...เขายังไม่ยอมเสี่ยงแก้วหูแตกในตอนนี่!

‘ใจจื้อเหยียน’ ตอนนี้อยู่กำลังศึกษาอยู่ที่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในมหานครเซี่ยงไฮ้ แน่แน่นอนว่าถ้าขึ้นชื่อเรื่องความโด่งดังและเน้นวิชาการอย่างมหาวิทยาลัยที่เขาศึกษาอยู่ ค่าเทอมก็ต้องแพงสะบัดเช่นเดียวกัน ในฐานะยากจนอย่างเขาไม่มีปัญญาจ่ายค่าเทอมได้แน่ ๆ แต่โชคคดียี่เขาสอบชิงทุน

เข้ามาเรียนที่นี่ได้ ทุนนี้ครอบคลุมทั้งหมด ทั้งค่าเทอม ค่ากินอยู่ ค่าที่พัก รวมถึงค่าน้ำค่าไฟด้วย และแน่นอนว่าเป็นทุนให้เปล่าจนจบปริญญาตรี ไม่มีการเรียกเก็บเงินหรือต้องมานั่งทำงานหลังจบหลังแข่งเพื่อใช้หนี้

การเข้ามาอยู่ในมหานครที่ไม่เคยหลับไหลอย่างเซี่ยงไฮ้สร้างความกังวลให้เขาที่เป็นเด็กกำพร้าที่อยู่ในชนบทเป็นอย่างมาก ครั้งแรกที่เข้ามา จำได้ว่าโดนแท็กซี่หลอกพาขับรถวนอ้อมโลกเพื่อเรียกค่าโดยสารแพงๆ โดยที่เขาเองก็ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร กว่าจะรู้ว่าตนเองเสียค่าโง่ให้แก่พวกนั้นไปแล้วก็ตอนที่ได้รู้จักกับพวกเสวียนลูใหม่ ๆ

แม้ว่าเขาจะได้ทุนมาฟรี ๆ จากการสอบชิงทุนได้เป็นอันดับหนึ่ง แต่เขาก็ต้องทำงานพาร์ทไทม์เป็นงานเสริมเพื่อให้ตนเองมีเงินสำรองเอาไว้ใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน หรือในยามที่อยากได้ของบางอย่างในตอนที่ยังไม่ออก ดีว่าที่พักของเขาเป็นหอพักชั้นดีของมหาวิทยาลัยที่มีไว้สำหรับเด็กที่สอบชิงทุนได้เท่านั้นอาศัยอยู่

ห้องที่เขาได้ครอบครองนั้นอยู่ชั้นหกจากทั้งหมดแปดชั้น ภายในห้องกว้างขวางพอตัว มีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และหนึ่งห้องรับแขก พร้อมครัวขนาดเล็ก เพื่อว่าจะอยากทำอาหารกินเองที่ห้อง เรียกได้ว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

ใจจื่อเหยียนยอมรับว่าการมาอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีแสงสีเสียงเช่นนี้ ตนเองจะโดนคนอื่นหลอกหรือไม่ แต่โชคดีที่เขาได้กลุ่มเพื่อนดี แม้ว่าจางเสวียนลูจะเป็นลูกเจ้าของบริษัทอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ในเจ้อเจียง แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยรังเกียจเขาที่เป็นเพียงเด็กกำพร้าจน ๆ เลย ถึงแม้ว่าเพื่อนตัวเล็กจะชอบใช้เงินในการแก้ปัญหาเหมือนอย่างที่จะขอชื่อเวลาของเขาก็ตามที เขาไม่เคยโกรธเพื่อนที่พูดจាកอย่างกับว่าเขาซื้อได้ด้วยเงินแบบนั้น เพราะเข้าใจว่าอีกฝ่ายมี

เจตนาดีต่อเขาอย่างไร มีหน้าซำยังเคยแอบโดดวิชาที่ลงเรียนมาช่วย เขาทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านอาหารด้วย

ในส่วนของเธอหลินรั่วหรวน สาวน้อยแสนอ่อนหวาน รูปร่างบอบบางน่าทะนุถนอม แต่ปากกรรไกรได้โล่ เธอเป็นลูกสาวของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยนี่ละ ฐานะทางบ้านก็ปานกลางค่อนข้างดีไปทางร่ำรวย แต่เธอก็ไม่เคยทำตัวเป็นคุณหนูเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ นอกจากจะไม่เป็นคุณหนูแล้ว สาวเจ้ายังมีความแมนเทียบเท่าผู้ชายอย่างเรา ๆ เลยกี่ว่าได้ และด้วยความที่อยู่ด้วยกันมานานตั้งแต่เริ่มเข้าปฐมนิเทศจนตอนนี้ก็ปีสี่แล้ว ในบางครั้งก็ยอมรับเลย...พวกเขา ลืมไปว่าเธอเป็นผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชาย!

ส่วนเพื่อนคนสุดท้ายในกลุ่ม...หลิวิโค เป็นลูกครึ่งจีน-เกาหลี เป็นคนเรียบง่าย ซอบตามใจเพื่อน โดยเฉพาะการตามใจเสวียนลู่ คือนิสัยของเขา รายนี้ทางบ้านมีฐานะปานกลางพอมีพอกิน พ่อของโคเปิดร้านขายอาหารทะเล ส่วนแม่เปิดร้านเสริมสวย

พอจะมองเห็นคนที่อยู่ล่างสุดในห้วงโซ่อาหารมั้ย? คนที่อยู่ล่างสุดในห้วงโซ่พวกนี้ก็คือ...ใจจื่อเหยียนคนนี้นี่ละ!

แม้จะอยู่ท่ามกลางความเจริญทางวัตถุ รายล้อมไปด้วย แสงสีเสียงตระการตา แต่ใจจื่อเหยียนกลับรู้สึกว่่าที่นี่ไม่ใช่ที่ของเธอ ไม่ใช่เพียงจะมารู้สึกเอาต่อนี้...ไ้ความรู้สึกว่่าที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขานั้น เป็นมาตั้งแต่จำความได้

เขาเป็นเด็กกำพร้า ไม่เคยรู้ว่าใครคือพ่อแม่ที่แท้จริง ตั้งแต่จำความได้ก็รู้เพียงว่าตนเป็นเด็กที่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งหนึ่งในเมืองเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเขตปกครองตนเองกว่างซี

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้านั้นก็เชื่อว่าดีแต่อะไร เนื่องจากมีเด็กกำพร้าค่อนข้างเยอะ การดูแลจึงไม่ค่อยจะทั่วถึงสักเท่าไร เขาอยู่

ที่นั่นจนอายุสิบปีก็เริ่มออกไปทำงานรับจ้างทั่วไปแลกกับเศษเงินเล็กน้อย ๆ เพื่อจะได้เก็บหอมรอมริบเอาไว้ส่งเสียตัวเองเรียนและไม่ใช่ว่าคนดูแลเด็ก ๆ ในสถานเลี้ยงเด็กจะดูแลเขาไม่ดีหรอกนะ... พวกท่านก็ดูแลดีในระดับหนึ่ง แต่เขากลับไม่เคยมีความผูกพันอะไรกับสถานที่นั่นเลยแม้แต่น้อย

โจวจื่อเหยียนอยู่ที่นั่นจนอายุสิบแปดปีแล้วมีโอกาสได้สอบชิงทุนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เขาเลือกที่จะสอบชิงทุนไปยังเมืองอื่น เพื่อค้นหาตัวตนของตัวเอง... เพื่อค้นหาว่าจริง ๆ แล้วตัวเองเป็นใคร และถึงแม้ว่าเขาจะมีกลุ่มเพื่อนที่ดีที่คอยสนับสนุน คอยให้กำลังใจเขาทั้งในด้านการเรียนและการทำงาน รวมถึงยังมีพ่อแม่ของพวกเขาเพื่อน ๆ ที่ทั้งรักทั้งเอ็นดูเขาราวกับเป็นลูกแท้ ๆ ของพวกท่าน ทว่าในใจลึก ๆ ของโจวจื่อเหยียนแล้วกลับรู้สึกโหยหาบางสิ่งบางอย่าง

บางสิ่งบางอย่างที่แม้แต่ตัวเขาก็ยังไม่อาจรับรู้และเข้าใจได้ว่ามันคือสิ่งใด...

“เฮ้อออ...” อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจออกมาหลังวางสายจากเพื่อนสนิทไปแล้ว

แขนเรียวยกขึ้นก่ายหน้าผาก สายตาเหม่อมองวอลล์เปเปอร์บนเพดานห้องที่เป็นภาพท้องฟ้ายามค่ำคืน มีกลุ่มดาวน้อยใหญ่กระจัดกระจาย ดาราตาชอยู่ทั่วท้องฟ้านั้น

ดาราตาช...

คำนี้ช่างคุ้นหูเขานัก... แต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยได้ยินมาจากที่ไหน ตากลมมองไปยังกลุ่มดาวที่ส่องสว่างที่สุด ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังกลุ่มดาวอีกกลุ่มที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าไร ทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ รวากับกำลังค้นหาบางสิ่งบางอย่างจากภาพดวงดาวเหล่านั้น

ท้องฟ้าในยามค่ำคืน... แม้จะมีกลุ่มก้อนเมฆ พระจันทร์ รวม

ถึงกลุ่มดาวน้อยใหญ่มากมาย แต่ก็ยังดูอ้างว้างและโดดเดี่ยว ก็คงจะคล้ายๆ เขาละมัง...

ยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย อาศัยอยู่ในมหานครที่ไม่เคยหลับใหล มีสภาพแวดล้อมที่หรูหรา มีสิ่งปลูกสร้างต่างๆ มากมาย มาเรียกร้องความสนใจแทบจะตลอดเวลา มีกลุ่มเพื่อนสนิทและเพื่อน ๆ ในสาขาวิชา มีคนรู้จักมากมายเวลาไปทำงานพาร์ตไทม์ มีสังคมที่กว้างขวางไม่น้อยหน้าคนอื่น มีหน้าซำรอบข้างยังเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความสนุกสนาน

แต่สุดท้าย...เขากลับรู้สึกไร้ตัวตน อ้างว้างและโดดเดี่ยว

จับพลันหยาดน้ำสี้ไสก็ค่อยๆ ร่วงหล่นจากหางตา จากหนึ่งหยดเป็นสองหยด สามหยด และมันก็ไหลออกมาเรื่อยๆ จนไม่สามารถควบคุมได้

“ฮึก...”

สุดท้ายแล้วก็ทำได้เพียงแค่นั่งก้มหน้าก้มตาบงกชบงกชหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาของตนเอาไว้ พร้อมกับลาดไหล่ที่สั่นไหวอย่างรุนแรงตามความรู้สึกที่ปะทุขึ้นมาในใจ

เขาเป็นใคร?

ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเขา...

แล้วที่ของเขาคือที่ไหน

ที่ตรงไหนคือที่ของเขา...ที่ที่เขาจะมีตัวตน ไม่อ้างว้างและโดดเดี่ยวแบบนี้

ต่อให้เค้นทุกเซลล์สมองออกมาคิดก็ไม่มีวันที่จะหาคำตอบนั้นเจอ...จึงทำได้แค่ปล่อยใจให้จิตใจล่องลอยไป เปลือกตาสั่นไหวค่อยๆ ปิดปิดลงด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงานและการร้องไห้ อย่างไรก็ตามที่ไปที่มาที่ไป

ร่างสูงโปร่งที่นอนคุดคู้อยู่บนเตียงนอน บนใบหน้ามีเหงื่อเม็ดเล็กผุดซึ่มออกมาเป็นระยะ สองข้างอ้าขึ้นมาจนขีดดอก สองแขนวาดกอดตัวเอาไว้

“เหยียน...เสี่ยวเหยียน ข้าอยู่นี่”

เสียงทุ้มลึกดังขึ้น แม้จะเป็นเสียงที่ตั้งแหว่งมาตามสายลม แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยจนน่าประหลาดใจ เปลือกตาของเขาค่อย ๆ เปิดขึ้น ดวงตากลมกะพริบถี่เพื่อปรับให้คุ้นชินกับความมืดมิดที่ไรยตัวลงมาปกคลุมบริเวณโดยรอบ ถึงแม้ว่าจะปรับสายตาให้ชินกับความมืดนี้ได้แล้ว แต่ความรู้สึกบางอย่างแจ่มเตือนให้เขารับรู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนของนักศึกษาทุนอย่างเขา

กลิ่นกำยานที่ลอยมาปะทะจมูก...แม้จะเป็นกลิ่นที่แปลกประหลาดและดูไม่เข้ากับยุคสมัยนี้ แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด จากนั้นร่างกายของเขาก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่น เป็นความอบอุ่นที่ค่อย ๆ แทรกซึมเข้ามา กระจายไปทั่วสรรพางค์กาย เป็นความอบอุ่นที่ซาบซ่านไปถึงจิตใจที่อ้างว้าง รวบรวมเป็นน้ำทิพย์ชโลมรดจิตใจในยามที่เขาอ่อนแอและอ้างว้าง

แม้ไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนมอบความอบอุ่นนี้ให้...ไม่รู้ว่ามีคนนั้นจะมอบความอบอุ่นนี้ให้เขาไปเพื่ออะไร แต่ตอนนี้เขาขอตัดดวงมันเอาไว้ก่อน...เขาขอตัดดวงความรู้สึกอึดอัดในใจนี้อย่างคนเห็นแก่ตัว...

ขอให้ความรู้สึกอบอุ่นและอึดอัดใจของเขาในตอนนี้อย่างน้อยช่วยพุงให้เขามีความรู้สึกที่อยากจะใช้ชีวิตในวันต่อ ๆ ไปด้วยเถอะ!

“อือออ...” ร้องเสียงอ้ออิงในลำคอเมื่อรู้สึกว่าก่อนความอ้างว้างและโดดเดี่ยวในจิตใจของเขามันค่อย ๆ เบาบางลง ใบหน้าที่เคยมีเหงื่อซึ่มก็เริ่มดีขึ้น ร่างกายที่เคยนอนคุดคู้เพื่อกอดตัวเองเอาไว้ไม่ให้โดดเดี่ยวเริ่มเหยียดออกจนอยู่ในท่านอนปกติ

ความอบอุ่นที่ยังแทรกซึมไปทั่วร่างกายของเขานั้นเปรียบเสมือนแสงจากดวงอาทิตย์ดวงโตที่ค่อยสาดส่องในยามเช้าตรู่ ให้

ทั้งความรู้สึกที่อบอุ่นและสดชื่นไปพร้อม ๆ กัน ความรู้สึกของเขาในตอนนี้น่าจะเรียกได้ว่านุ่มฟูและเบาสบายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ตื่นได้แล้วเด็กดี...เจ้านอนนานเกินไปแล้ว”

เฮือก!

เปลือกตาสีน้ำตาลเบิกโพลงขึ้นอย่างรวดเร็ว ร่างกายแดงพรวดขึ้นมาด้วยความตกใจเสมือนว่าได้ยินเสียงกระซิบปลุกให้ตื่นดังขึ้นที่ข้างใบหู “ฝันหรืออะไร”

มือเรียวยกขึ้นลูบใบหน้าที่ของตนเองไปมาพร้อมกับเลื่อนลงไปวางทาบบนหน้าอกด้านซ้ายที่เต้นเป็นจังหวะเนิบนาบ

“...อุ่น” ริมฝีปากบางพึมพำเสียงเบา ในขณะที่มือยังวางทาบบนหน้าอกตรงตำแหน่งของหัวใจ

หลังจากที่ตั้งสติได้แล้ว ใจจ้อเหยยื่นก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ก่อนจะพบว่าตนเองยังคงนอนอยู่ในห้องพักของมหาวิทยาลัยเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือตอนนี้เป็นเวลาตีสามแล้ว “หลับไปแค่สองชั่วโมงเองหรือ...ถึงจะนอนน้อยแต่รู้สึกนอนเต็มอึดกว่าทุกคืนที่ผ่านมาแฮะ”

ตั้งแต่จำความได้ เขาไม่เคยนอนหลับสนิท หรือรู้สึกว่าคุณเองได้นอนเต็มอึดเลยแม้แต่คืนเดียว ทุกคืนเขามักจะจมอยู่กับฝันร้ายที่มีแต่ความมืดมิด ไม่มีทางออก ไม่มีแสงสว่าง ตะโกนเรียกใครไปจนเสียงแหบแห้งก็มีแต่ความเงียบสะท้อนกลับมา กว่าจะหลุดออกจากฝันร้ายนั้นได้ก็ในตอนที่พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามาทักทายกันแล้ว และสภาพของเขาหลังจากตื่นนอนก็คือการนอนคุดคู๋ เขาชิด และจบท้ายด้วยการเอาแขนกอดตัวเองไว้อยู่อย่างนั้นทุกวัน

แต่วันนี้ใจจ้อเหยยื่นกลับพบว่าตนเองนอนเหยียดขาพร้อมกับปล่อยตัวให้แนบกับเตียงนอนอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นท่าทางปกติที่คนอื่น ๆ นอนกัน และเป็นคืนแรกในเจ็ดพันกว่าวันตั้งแต่เกิดมาที่เขาอนหลับสนิทและไม่ฝันร้าย มันเป็นความรู้สึกที่โคตรดีและ

แสนวิเศษในความรู้สึกของชายหนุ่มวัยยี่สิบปีอย่างเขา

แมตตอนตีสามจะยังเป็นเวลาที่คนส่วนมากกำลังหลับนอน กันอยู่ แต่สำหรับโจวจื่อเหยียนที่สะดุ้งตื่นขึ้นมากลับไม่ได้ล้มตัวลง ไปนอนต่อแต่อย่างใด เขาเดินเข้าไปซิงโกโก้ร้อนที่ห้องครัว ก่อน จะเดินกลับเข้ามาในห้องนอนและเดินตรงไปที่ระเบียง นิ้วเรียวก่ียว บานประตูพร้อมออกแรงกระชากให้มันเปิดออก

ร่างสูงโปร่งค่อย ๆ แทรกตัวออกไปนั่งที่ชุดรับแขกขนาดเล็ก ที่เขาซื้อมาตั้งไว้ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน ที่ตัดสินใจซื้อมาไว้ไม่ใช่อะไร เลย เสวียนลู่ตัวดีนั้นแหละที่ชอบมานั่งเล่นที่ระเบียงห้องเขาบ่อย ๆ แล้วชอบบ่นว่าเมื่อยกันเวลานั่งพื้น เขาเลยตัดสินใจซื้อชุดรับแขกมา ไว้ให้เสวียนลู่ได้นั่งโดยเฉพาะ ถึงจะบอกว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายก็เถอะ แต่เอาเข้าจริง ๆ เขาใช้พื้นที่ตรงนี้ในการทำกิจกรรมยามว่างหลาย ๆ อย่างมากกว่าอีกคนเสียอีก ไม่ว่าจะเป็นนั่งกินอาหาร ทำการบ้าน อ่านหนังสือ ฟังเพลง หรือแม้กระทั่งมองดูวิวทิวทัศน์ที่เป็นตึกสูง เสียดฟ้าอย่างเซียงไฮ้ทาวเวอร์ ต้องบอกว่าเป็นโชคดีของเขาที่หอพัก นี้ถูกสร้างขึ้นทีหลังและยังอยู่ห่างจากหอพักอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย อีก ทำให้ในบริเวณนี้ไม่มีตึกอื่น ๆ มาบดบังทิวทัศน์ยามค่ำคืนของมหานครเซียงไฮ้ที่เต็มไปด้วยแสงสี

ห้องของเขานับว่ามีทำเลที่ดี นอกจากจะไม่ต้องเดินออกมา นอกกระเบื้องแล้วพบเจอกับนักศึกษาหรือเหล่าบ้า ๆ แม่บ้านจากตึก ฟังตรงข้ามแล้ว จากห้องของเขาสามารถมองเห็นยอดยานพาหนะ ที่ขับเคลื่อนอยู่บนท้องถนน รวมถึงเหล่าตึกสูงใหญ่ทั้งหลายที่ชอบ เปิดสปอตไลท์ในเวลากลางคืนเป็นรูปร่างและสีล้นต่าง ๆ ทุกคนที่ได้ มานั่งเล่นห้องของเขาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าโคตรน่าอิจฉา

แต่สำหรับเขา...ต่อให้ทำเลดีขนาดไหน เมื่อมองขึ้นไปบน ท้องฟ้ากลับไม่เห็นดวงดาวเลยแม้แต่ดวงเดียว เพราะแสงสว่างจาก

ตีกรามบ้านช่องที่อยู่บนพื้นโลกสว่างจ้าเกินไป มากจนทำให้คนที่ชอบแหงนหน้ามองฟ้าอย่างเขาถึงกับต้องสั่งวอลด์เปเปอร์ลายท้องฟ้าตอนกลางคืนที่มีแต่ดวงดาว ที่ดูแล้วคล้ายทางช้างเผือกมาจากแอปพลิเคชันสีแดง เพื่อเอามาติดไว้บนเพดานห้อง ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นแค่เพียงภาพธรรมดาๆ ทว่าอย่างน้อยก็ทำให้จิตใจที่ว้าวุ่นและงุ่นง่านของเขาสงบลงได้ในทุกครั้งที่นอนมองดวงดาวพวกนั้น

ใจจื่อเหียนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเล็ก เอนแผ่นหลังให้แนบไปกับพนักพิงของเก้าอี้ พลังหมุนแก้วโกโก้ร้อนในมือไปมาราวกับใช้ความคิด

“ตอนเด็ก ๆ ก็ไม่ได้ชอบดูดาวนี่นา...แต่พอโตขึ้นทำไมถึงสนใจพวกดวงดาวนะ” เขาตั้งข้อสังเกตกับตนเองไปพลังยกแก้วโกโก้ร้อนขึ้นจิบไปพลัง “มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เราชอบนั่งมองดาวกัน?”

หัวสมองในตอนนี้อาจจะกำลังมีเขาเองที่ตัวเล็กจืดกำลังแหวกว่ายอยู่ในห้วงความทรงจำ...ความทรงจำขึ้นแล้วขึ้นเล่าที่ลอยผ่านเข้ามาก็ไม่ได้ช่วยให้เข้าใจเลยแม้แต่นิดว่าทำไมถึงชอบนั่งมองดาว เจ้าตัวเล็กจืดแหวกว่ายรื้อค้นห้วงความทรงจำของเขาจนเหนื่อยล้า สุดท้ายแล้วก็หาคำตอบให้ตนเองไม่ได้ว่าเพราะอะไร

“เฮ้อออ...เอาเถอะ ช่างมันก่อน” สุดท้ายใจจื่อเหียนก็ยอมแพ้และเลือกที่จะปล่อยให้ความสงสัยนี้ลอยหายไปกับสายลมที่พัดเข้ามาปะทะที่ข้างแก้ม

โกโก้ร้อนในแก้วมัคคลายยูนิคอร์นสีชมพูหวานแหววหมดไปแล้ว แต่ตัวเจ้ายังคงนั่งนิ่งๆ สายตาเหม่อลอยออกไปไกลไม่ได้เพ่งมองอะไรเป็นพิเศษ ในหัวตอนนี้คิดถึงแต่ความอบอุ่นที่ยังแผ่ซ่านอยู่รอบๆ หัวใจของตน รวบรวมจะตอกย้ำให้รับรู้ถึงความอบอุ่นท่ามกลางความมืดมิดในตอนนั้นเป็นของจริง

ร่างสูงโปร่งนั่งมองวิวของมหานครเชียงใหม่ไปอีกสักพักใหญ่ๆ ก่อนจะหยัดกายลุกขึ้นเดินกลับเข้าไปข้างใน ทิ้งตัวลงบนเตียงนอน

อีกครั้ง ตอนนี่ดีสีกว่า ๆ แล้ว เขายังมีเวลาให้ได้พักผ่อนอยู่เกือบ ๆ สามชั่วโมง

ละล้าละลังเพียงครึ่งตัดสินใจล้มตัวลงนอนอีกครั้งหนึ่ง ใจจือเหียนเหียนดกหายไปมาสองสามครั้ง และเมื่อร่างกายได้สัมผัสกับเตียงนอนอันแสนนุ่ม ความอบอุ่นที่เคยได้รับก็แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย ความง่วงงุนตาโถมเข้ามาจนน่าแปลกใจ เปลือกตาสีนวลหนักอึ้งจนไม่สามารถยื้อต่อไปได้อีก

“ถ้าถึงตอนเช้าแล้ว...มันยังจะอบอุ่นอยู่มั๊ยนะ”

นั่นคงเป็นคำพูดประโยคสุดท้ายของเจ้าของเตียงนอน หลังจากนั้นเขาก็เข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง...และเป็นอีกครั้งที่เขานอนหลับด้วยท่าทางที่เป็นธรรมชาติและผ่อนคลายอย่างถึงที่สุด และคำคินนี้ก็คงเป็นคำคินที่ใจจือเหียนได้นอนหลับอย่างเต็มอ้อมที่สุดท่ามกลางความอบอุ่นที่โอบล้อมร่างกายของเขา...

2

ท้อฟ้าในยามค่ำกึ๋น

นาฬิกาปลุกส่งเสียงดัง มือเรียวปิดป้ายไปทั่ว ก่อนจะคว้า
มือถือของตนได้ ดวงตากลมปรือขึ้นเล็กน้อยเนื่องจากยังสลัดความ
ง่วงออกไปได้ไม่หมด

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาก็เขาตัดสินใจล้มตัวลงนอนอีกรอบ
ในตอนแรกก็คิดว่าตัวเองคงไม่หลับอย่างแน่นอน แต่กลับกลายเป็น
ว่าเขาหลับ...หลับสนิท และท่าทางการนอนก็เป็นในรูปแบบปกติ
เหมือนคนทั่ว ๆ ไป

“อือออ แแปดโมง” เสียงนุ่มพึมพำเบา ๆ พร้อมกับหลับตาลง
อีกครั้งเพื่อตั้งสติแล้วค่อยลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว เขาใช้เวลาไม่นาน
นักในการจัดการกับตัวเองและสัมภาระที่จะต้องนำไปเที่ยวทะเลใน
ครั้งนี้

บ้านพักตากอากาศของเสวียนลู่ นั้นตั้งอยู่ที่เมืองแห่งหนึ่งใน
มณฑลซานตง เมืองแห่งนี้ถูกโอบล้อมไปด้วยทะเลและภูเขา มี
ทัศนียภาพสวยงามและภูมิอากาศสดชื่น ก็ต้องบอกว่าบ้านตระกูล
จางเข้าใจเลือกเมืองที่จะทำบ้านพักตากอากาศไม่่น้อย

แต่การเดินทางจากเชียงใหม่ไปยังเมืองชิงเต๋านั้นทำได้แค่โดยสารเครื่องบินภายในประเทศเพียงเท่านั้น ซึ่งการเดินทางใช้เวลาชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงยังที่หมายแล้ว

และตอนนี้พวกเขาทั้งหมดก็มายืนเสนอนั่งกันอยู่ที่สนามบินผู้ตงเพื่อรอขึ้นเครื่องไปยังชิงเต๋

“เหยียนเหยียน...กินนี่เร็ว ฉันไปต่อแถวซื้อเองเชียวนะ!” เสวียนลู่อื่นด้วยกระดาษที่บรรจุเสฉวนหลงเปามาให้เขาที่นั่งสไลด์หน้าจอมือถืออยู่

“ขอบคุณนะ แล้วยนายกินอะไร”

เสวียนลู่อื่นเล็กน้อย มือบางยกถือฟานถวนให้อีกคนดู “ฉันกินเจ้านี่ละ...เห็นวางขายตั้งหลายใส่เลยเหมามาเกือบหมดเลย!”

ถือฟานถวนเป็นอาหารที่มีความผสมผสานระหว่างแซนด์วิชของยุโรปกับข้าวปั้นของญี่ปุ่น วัตถุดิบที่ใช้ทำก็เป็นข้าวเหนียวที่ข้างในจะใส่ไส้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นไส้หมู ไส้เนื้อ ไส้ผัก หรืออื่น ๆ ถือว่าเป็นอาหารที่นิยมกินคู่กับปาทอ่งโก่หรือน้ำเต้าหู้ในยามเช้า...และแม้ว่าตอนนี้จะเที่ยงแล้ว แต่สำหรับเสวียนลู่อื่นที่รักการกินถือฟานถวนก็ไม่ลังเลที่จะกวาดมันมาทุกใส่ที่ร้านเขามีขาย

หญิงสาวหนึ่งเดียวในกลุ่มเห็นอาหารที่เสวียนลู่อื่นถืออยู่ก็ได้แต่ส่ายหน้าไปมา

“นายกะจะกินให้อิ่มก่อนขึ้นเครื่องเลยหรือยังไงอะ?”

ใบหน้าหวานเบะออกเล็กน้อย “ก็ฉันอยากกินนี่! เธอไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน ฉันอุตส่าห์ซื้อมาเพื่อ!”

“ถ้าอุตส่าห์มากก็ไม่ต้อง!”

เป็นแบบนี้แทบจะทุกครั้งสำหรับกลุ่มของพวกเขา เสวียนลู่อื่นกับร่วรานเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน ถ้าวันไหนสองคนนี้ได้พูดคุยจิกกัดกันเป็นอันต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับไปเสียทุกที ซึ่งมันทำให้อันกลางอย่างเขากับไคถึงกับเหนื่อยหน่ายใจ

“หยุดทะเลาะกันสักทีเถอะ...โตจนป่านนี้แล้วยังทะเลาะกันอยู่อีก” โคพูดเสียงเรียบ มือหนาคว้าถุงใส่ฉือฟานถวนในมือคนตัวเล็กมาพร้อมกับโยนใส่หมูลับและใส่หมูแดงให้รัวหรรณ แล้วก็หยิบใส่ที่ตัวเองอยากกินพร้อมส่งคืนให้เจ้าของ

“แต๊งก์” หญิงสาวรับฉือฟานถวนมาแล้วจึงบอกขอบคุณอีกคนไป

เสวียนลู่กัดริมฝีปากแล้วโวยวายออกมา “ฉันเป็นคนชื่อนะ... เธอต้องขอบคุณฉันเซ!”

รัวหรรณเหี้ยมดี้ยมเล็กน้อย ขาเรียวสรววดขึ้นนั่งไขว่ห้างพร้อมกับยกคิ้วกววนประสาทไปให้เจ้าของอาหาร “ไม่ยะ!”

อันที่จริงแล้วหญิงสาวไม่ได้ไม่ชอบหน้าเสวียนลู่ ก็เพราะทั้งชอบ ทั้งรักและเอ็นดูถึงได้ชอบหาเรื่องแกล้งอีกคน เพราะในเวลาที่เสวียนลู่ทำหน้าที่จากการโดนขัดใจหรือเถียงใครไม่ชนะมันดูน่ารักในสายตาของเจ้าหล่อนเอามาก ๆ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอชอบลับฝีปากกับคนตัวเล็กตรงหน้าอยู่แทบจะทุกเมื่อเชียว

“ยับปีศาจ!”

“ไต่ยินนะไอ้เตี้ย!”

“แบร์!”

ลิ้นเล็กสีแดงสดแลบออกมาเล็กน้อย ก่อนที่เจ้าตัวจะหันไปสนใจอาหารตรงหน้าพร้อมกับกัดฉือฟานถวนเสียบเต็มคำ แก้มขาวพองออกในทันทีเมื่อในช่องปากถูกเติมเต็มด้วยข้าวเหนียวและหมูลับ

เห็นแบบนี้แล้วมันน่าเอ็นดูมากเลยใช่มั้ยเล่า?!

ใช้เวลาไม่นานเท่าไรนัก เครื่องบินก็ลงจอดที่สนามบินหลิวติงในเมืองชิงเต่า หลังจากที่ได้สัมภาระและผลิตภัณฑ์เข้าห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัวแล้ว ทั้งสี่คนก็ออกมารอรถของที่บ้านเสวียนลู่กัน

ที่หน้าทางเข้าสนามบิน

ไม่ถึงยี่สิบนาทีรถเก๋งสีดำคันสวยของตระกูลจางก็มาจอดเทียบตรงหน้า ก่อนที่คนขับรถซึ่งสวมชุดสูทสีดำสนิทจะลงจากรถมาเพื่อเอาสัมภาระของพวกเขาไปเก็บและเปิดประตูให้พวกเขาเข้าไปนั่ง

เรียกได้ว่าการมาเที่ยวทะเลในครั้งนี้...พวกเขาถูกปฏิบัติอย่างกับคุณหนู คุณชายก็ไม่เชิง

เส้นทางระหว่างสนามบินไปยังบ้านพักตากอากาศของตระกูลจางนั้นใช้เวลาประมาณชั่วโมงถึงชั่วโมงครึ่ง วิถีชีวิตคนสองข้างทางที่ปรากฏแก่สายตาของพวกเขา นั้นสร้างความตื่นตาตื่นใจได้ไม่น้อย อาจจะเป็นเพราะเมืองนี้เคยตกเป็นเมืองขึ้นของเยอรมนีมาก่อน ทำให้ตึกรามบ้านช่อง ทัศนียภาพ สภาพแวดล้อม และบรรยากาศของเมืองนี้ให้กลิ่นอายของความเป็นยุโรปมากกว่าความเป็นเอเชีย เมืองนี้เลยต่างจากเมืองอื่น ๆ ในประเทศจีนเป็นอย่างมาก เหมือนพวกเขาหลุดมาอยู่อีกที่ที่หนึ่งที่ไม่ใช่ในแผ่นดินจีน เพราะแบบนี้ละมั้งคนส่วนมากเลยเรียกที่นี่ว่าเป็น ‘สวีตเซอร์แลนด์เมืองจีน’

อากาศของที่นี่ค่อนข้างสะอาดเมื่อเทียบกับความแออัด ของมหานครเซี่ยงไฮ้ คุณชายจางที่เห็นเพื่อนสนิทเขาแต่นั่งมองวิวข้างทาง มีอริแวนแนบกับกระจกก็อดดยกยิ้มเอ็นดูไม่ได้ จึงหันไปบอกให้คนขับรถช่วยเปิดกระจกฝั่งของใจจื่อเหยียนให้หน่อย

เมื่อกระจกฝั่งใจจื่อเหยียนถูกเปิดออก ทั้งริ้วหรานและไคต่างก็เขยิบเข้าไปหาอีกคนแทบจะทันที ทั้งสามคนต่างพากันชี้ชวนกันและกันให้ดูสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ที่ตกแต่งสไตล์แบบยุโรป รวมถึงร้านกาแฟ ร้านอาหาร และสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่รถขับผ่านทุกสิ่งในเมืองทำให้ทั้งสามคนที่ไม่เคยมาที่แห่งนี้ตื่นตาตื่นใจได้ไม่น้อยเลยทีเดียว ถือว่าเสวียนลู่ทำภารกิจนี้ผ่าน!

ใช้เวลาไม่นานรถเก๋งสีดำคันหรูก็เคลื่อนมาจอดยังหน้าบ้าน พักตากอากาศของตระกูลจางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว บ้านพักหลังนี้เป็นบ้านที่คุณปู่ของเสวียนลู้อื้อและทำการรีโนเวทใหม่ทั้งหลังให้มีความวินเทจสไตล์ยุโรปซึ่งก็ออกมาดูสวยแปลกตามากสำหรับพวกเขา

ภายในบ้านกว้างขวางและถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน ภายในตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นและน้อยสี ให้ความรู้สึกสบายตาและปลอดโปร่ง ที่นี้มีทั้งหมดสองชั้น โดยที่ชั้นสองนั้นถูกแบ่งออกเป็นสามห้องนอนและสามห้องน้ำในตัว

รื้อหรานหญิงสาวที่แม้จะนิสัยแมนยิ่งกว่าผู้ชายนั้นถูกเจ้าของบ้านถีบโด่งไปอยู่ที่ห้องท้ายสุดของตัวบ้านที่ไม่มีวิวทะเลให้เซซชม ส่วนตัวของโจวจื่อเหยียนนั้นคุณชายจางก็ยกห้องนอนที่มองจากหน้าต่างตรงข้างเตียงจะเห็นวิวสวย ๆ ของทะเลและสามารถมองเห็นท้องฟ้าสีส้มสวยสดได้โดยที่ไม่มีอะไรมาบดบัง และโคก็เลยต้องมานอนห้องเดียวกันกับคนที่ตัวเล็กกว่าตนอย่างช่วยไม่ได้

เพราะถ้าให้โคไปนอนกับรื้อหรานก็คงไม่เหมาะ...แม้สองคนนี้จะดูแมนพอ ๆ กันก็เถอะ แต่อย่างไรรื้อหรานก็ยังมีเพศสภาพเป็นผู้หญิงอยู่ดี แค่มาทemporaryต่างบ้านต่างเมืองกับพวกเขาก็ตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่น ๆ จะแย่อยู่แล้ว

และโคก็ไม่สามารถไปนอนกับโจวจื่อเหยียนได้...เพราะใคร ๆ ต่างรู้ดีว่าเพื่อนของพวกเขา นั้นโลกส่วนตัวสูงมากขนาดไหน นอกจากอีกฝ่ายจะนอนคนเดียวจนเป็นความเคยชินไปแล้ว พวกเขาเองก็พอจะจับความรู้สึกลึก ๆ ของโจวจื่อเหยียนได้ว่าในยามค่ำคืนอีกฝ่ายต้องการเวลาและความเป็นส่วนตัวในการขบคิดเรื่องราวบางอย่าง แม้พวกเขาจะ 모르ว่ามันคือเรื่องอะไร แต่ก็คงจะเป็นการดีกว่าถ้าไม่เข้าไปรบกวนเวลานั้นของเพื่อน

“เสี่ยวหราน เหยียนเหยียน...เจอกันข้างล่างตอนหกโมงเย็นนะ ฉันจะพาไปกินอาหารทะเลร้านเด็ด” เสวียนลู้อื้อแจจางราย

ละเอียดทรัพย์สินนี้ของพวกเขา ซึ่งก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแค่พักผ่อนตามอัธยาศัย แล้วตอนหกโมงเย็นค่อยไปเจอกันข้างล่างเพื่อไปรับประทานอาหารเย็นกันก็เท่านั้นเอง

“โอเค ถ้าฉันปล่อยหลักก็โทร. ปลุกกันด้วยละ” รวีหรรณว่าจบก็ผลักประตูไม้สีขาวสะอาดตาเข้าห้องของตนเองไปทันที

“หกโมงเย็นเจอกันนะ...พวกนายอยู่ด้วยกันก็อย่าตีกันละ” เขาวாயิ้ม ๆ พร้อมกับโบกมือลาเพื่อนสนิทอีกสองคนแล้วค่อยหมุนตัวกลับเข้าห้องไป

ภายในห้องนอนของเขาถูกตกแต่งด้วยโทนสีขาวทั้งหมด มันให้ความรู้สึกสงบและอบอุ่นอย่างน่าประหลาด เต็มจนขนาดใหญ่ที่สามารถนอนสองหรือสามคนได้สบาย ๆ ถูกปูด้วยผ้าปูเตียงสีขาวครีม หมอนและผ้าคลุมก็ยังเป็นสีขาวครีมเช่นเดียวกัน เมื่อมองไล่ไปยังโต๊ะตัวเล็กที่วางติดกับหน้าต่างบานใหญ่ที่มีผ้าม่านสีขาวสะอาดตาประดับไว้ก็ยิ่งเป็นโต๊ะไม้ชั้นดี ทุกอย่างในห้องนี้ดูมีความเข้ากันแม้จะคุมโทนสีขาวทั้งหมด แม้กระทั่งดอกเยอบีร่าหลากสีที่ปักอยู่บนแจกันก็ให้ความรู้สึกกลมกลืนและไม่ขัดกับสีอื่น ๆ ในห้องเลยแม้แต่หน่อย

มองผ่านหน้าต่างบานใหญ่ออกไปก็จะพบกับวิวของทะเล ที่กว้างสุดลูกหูลูกตาจนจุดเข้ากับเส้นขอบฟ้าที่มีนกน้อยบินตัดผ่านทุกสิ่งทีมองเห็นจากหน้าต่างห้องนี้นั้นสวยงามราวกับภาพวาด เมื่อเห็นดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจหยิบเครื่องมือสื่อสารของตนออกมาพร้อมกับเปิดแอปฯ ถ่ายรูปและกดถ่ายรูปทะเลเป็นรูปแรกหลังจากที่มาเหยียบที่เมืองนี้

“เหลือเวลาอีกสี่ชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด งั้นนอนพักสักหน่อยดีกว่า” พิมพำตัดสินใจกับตัวเองได้แบบนั้นก็ล้มตัวลงนอน ในครั้งนี้ใจจื่อเหยียนเลือกที่จะนอนในท่านอนแบบคนปกติดู เขาเองก็

อยากจะรู้เช่นกันว่าถ้าความอบอุ่นที่เคยได้รับมาเมื่อคืนมันหายไป แล้ว เขาจะสามารถนอนได้แบบที่คนปกตินอนหรือเปล่า

เปลือกตาตื่นวลค้อย ๆ ปิดลงเมื่อรู้สึกว่าร่างกายต้องการการพักผ่อน แม้จะไม่ได้ใช้เวลาบนเครื่องบินนานขนาดบินข้ามประเทศหรือข้ามทวีป แต่ความเหนื่อยล้าที่สะสมจากการทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วยเรียนไปด้วยก็ทำให้ร่างกายของเขาสามารถประท้วงว่าอยากจะพักผ่อนได้ทุกที่ทุกเวลา

เมื่อความง่วงงุนเริ่มเข้าครอบงำ สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนราง แต่กลับรู้สึกได้ถึงแรงสัมผัสที่ศิระะ แม้จะเป็นสัมผัสที่บางเบาแต่ใจจือเหียนก็ยังรู้สึกได้ มันเป็นความอบอุ่นที่แผ่ซ่านตั้งแต่ศิระะจดปลายเท้า และที่มันให้ความรู้สึกอบอุ่นที่สุดก็คงหนีไม่พ้นหัวใจของเขาที่มันทั้งอบอุ่นและให้ความรู้สึกปลอดภัย เพียงแค่สัมผัสผะแผ่วที่ได้รับก็ทำให้คนที่เอนตัวลงนอนจมเข้าสู่ห้วงนิทราได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“เสี่ยวเหียน...เจ้ากำลังทำอะไรอยู่หรือ”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นในโสตประสาทของเขา ทำให้ใจจือเหียนต้องลืมตาขึ้นมามอง แล้วหยึดกายลุกขึ้น ก่อนจะพบว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนในบ้านพักตากอากาศของตระกูลจาง สถานที่นี้น่าจะเป็นบ้านคน แต่ดูแล้วค่อนข้างเก่าแก่และคร่ำครึไปหน่อยสำหรับยุคปัจจุบันแบบนี้

“ที่นี่ที่ไหนกัน” เขาพึมพำกับตนเอง ดวงตากลมกะพริบตาถี่เพื่อให้สายตาสามารถโฟกัสกับเงาของคนสองคนที่อยู่ตรงหน้าได้

เงาสองร่างนั้นช่างคล้ายคลึงคลิบคลา เหมือนว่าเขาจะเคยเห็นรูปร่างแบบนี้ที่ไหน ฉับพลันก็มีแสงสว่างคล้ายกับแสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามา ใจจือเหียนเบิกตากว้างเมื่อใบหน้าของคนที่ยืนมาทางที่เขายืนอยู่ นั้น คนคนนั้นมีใบหน้าคล้ายเขาอย่างกับฝาแฝด!

แตกต่างกันเพียงแค่การแต่งกายก็เท่านั้น คนคนนั้นแต่งกายคล้ายกับคนจีนในยุคโบราณที่เขาเคยดูตามซีรีส์ที่ฉายทางโทรทัศน์ ส่วนอีกคนนั้นไม่เห็นหน้าเพราะเหมือนมีม่านหมอกมาปกคลุมร่างกาย ท่อนบนของอีกฝ่ายไว้ แม้กระทั่งชื่อเรียกที่คนหน้าคล้ายกับเขาเรียกอีกฝ่ายก็ยังไม่ได้ยินมันเลยแม้แต่บ่อย

ครั้นจะเดินเข้าไปใกล้ คนทั้งสองก็ดูเหมือนจะขยับห่างออกไป รวากับว่าเป็นภาพเหตุการณ์ที่เขาไม่อาจไปแตะต้องได้ ทำได้แค่ยืนดูสองคนนี้พูดคุยกันเพียงเท่านั้น

ตอนที่คนสวมชุดจีนโบราณกำลังเอ่ยเรียกชื่อของอีกฝ่าย ตัวเขาเองก็พยายามเงี่ยหูฟังชื่อของคนคนนั้นแต่ก็ไม่เป็นผล เมื่อถึงตอนที่ควรจะเอ่ยชื่อ เสียงของฝ่าแฝดในความคิดของใจจื่อเหยียนก็พลันหายไป

“ฮะ... ข้ากำลังจะไปตลาดขอรับ”

“เข้าไปด้วยได้หรือไม่”

ร่างสูงโปร่งพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะฟังการสนทนาของคนทั้งคู่ เขาสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงทุ้มแบบนี้ เป็นน้ำเสียงเดียวกันกับที่เคยได้ยินเมื่อคืนที่ห้องพักนักศึกษของเขาเอง

“ต้องเป็นคนเดียวกันแน่ ๆ...แต่เราไม่ได้ยินชื่อแล้วก็มองไม่เห็นหน้าของเขาด้วยนี่สิ!”

ดวงตากลมโตหรือเล็กเล็กน้อย เขากวาดตามองผู้ชายที่ยืนหันหลังให้ อีกฝ่ายตัวสูงกว่าตนตั้งหลายเซนติเมตร รูปร่างก็ดูสูงใหญ่กำยำ ดูแข็งแรงเหมือนคนรักการออกกำลังกาย คนคนนี้ก็แต่งกายคล้ายกับคนจีนในสมัยโบราณเหมือนฝ่าแฝดของเขา แต่ที่แตกต่างออกไปคือเสื้อผ้าของอีกฝ่ายดูจะหรูหราเพราะปักเลื่อมสีทองสวยสด ดูก็รู้ว่าน่าจะเป็นผู้ลากมากดีแน่ ๆ

“หือออ---ไม่มีอันใดทำหรือ”

“มีสิ...ตามเจ้าไปตลาด คือสิ่งที่ข้าต้องทำ”

เขาพยายามสังเกตสีหน้าของโจวจื่อเหยียนอีกคนหนึ่งที่ทำหน้าราวกับหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกเมื่อเจออีกคนตอบกลับไปเช่นนั้น ก่อนที่จะได้ยินเสียงถอนหายใจดังมาจากตัวเขาอีกคน

“ถ้าไม่โอเคก็ไล่คนนั้นกลับไปสิ” คนที่ข่มขู่เหตุการณ์ ไม่ดี... เรียกข่มขู่ก็ไม่ถูก ในเมื่อเขายืนมองแบบใจแข็ง แต่ดูสองคนนั้นจะไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของเขาเสียเท่าไร

สุดท้ายแล้วโจวจื่อเหยียนอีกคนหนึ่งพร้อมกับผู้ชายคนนั้นก็พากันเดินเคียงข้างกันไปเสียเฉย ๆ แต่สิ่งที่ทำให้โจวจื่อเหยียนคนนี้ตกใจมากที่สุดก็คือการที่สองคนนี้จับมือกัน! ไม่ใช่สิ...ผู้ชายคนนั้นถือวิสาสะดึงมือของโจวจื่อเหยียนคนนั้นไปกุมเอาไว้

“ทำไมไม่สะบัดออกเล่า!” เขาตะโกนออกมาแทบจะในทันทีที่เห็นแบบนี้ แต่ก่อนที่จะได้เดินตามคนทั้งสองไป อาการปวดศีรษะก็จู่โจมเข้ามาในทันที

“...อึก!” สองมือยกขึ้นกุมศีรษะของตนเอาไว้ ร่างสูงโปร่งค่อย ๆ หลุดตัวลงนั่งกับพื้นหญ้า ดวงตาปิดแน่นราวกับสกัดกั้นความเจ็บปวดหวังให้มันทุเลาลง

“ปะ...ปวด...ปวดหัว”

โจวจื่อเหยียนเริ่มนอนแผ่ไปกับพื้นพร้อมกับกุมศีรษะของตนเอาไว้อยู่แบบนั้น ร่างกายบิดเร่าไปมาด้วยความทรมานแต่ทำอะไรเขาก็ตื่นจากฝันนี้ไม่ได้เสียที

“ฮือออ...ไม่ไหว ไม่ไหวแล้ว ปวดหัว ฮือออ หลงเกอช่วยด้วย!”
เฮือก!

โจวจื่อเหยียนเบิกตาโพล่ง เขากระเด็นตัวลุกขึ้นจากที่นอนอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะรับรู้ได้ถึงการสัมผัสที่แผ่นหลังชั้นเหงื่อของตน นัยน์ตากว้างหันไปมองหาต้นตอของการสัมผัสก็เจอเข้ากับเสวียนลู่ที่นั่งอยู่ข้างเตียง ใบหน้าเล็ก ๆ ของอีกคนดูเป็นกังวล ดวงตาของอีกฝ่ายดูปริมน้ำคล้ายคนกำลังจะร้องไห้

“เหยียนเหยียน...เป็นอะไร” เสวียนลู่อถาม ในน้ำเสียงนั้นสั้น
เล็กน้อยให้คนฟังสัมผัสได้

“...ฉัน”

“นายตะโกนเสียงดังลั่นเลย ฉันมาเคาะประตู นายก็ไม่ยอม
มาเปิดให้ จนเสวียนลู่อกับไคว่ิงมาพร้อมกับกุญแจสำรอง” ร่วหรง
อธิบาย

ตอนที่เธอกำลังถ่ายรูปห้องนอนที่ตัวเองนอนเพื่ออัปลง
แอปฯ แชร่รูปอยู่นั้น จู่ ๆ เธอก็ได้ยินเสียงตะโกนไม่ได้ศัพท์ของเพื่อน
สนิทจึงได้รับวิ่งออกจากห้องมา มีอบางเคาะประตูห้องเรียกคนใน
ห้องช้าแล้วช้าเล่า อีกคนก็ไม่ยอมมาเปิดให้ เธอจึงตะโกนเรียก
เสวียนลู่อกับไคว่ิงให้มาเปิดห้องให้หน่อย

เสวียนลู่อเองที่ได้ยินเสียงร้องของเพื่อนสนิทตั้งแต่แรกแล้ว
ที่มาช้าก็เพราะมัวแต่ไปเอากุญแจสำรองจากพ่อบ้านของตัวเอง กว่าจะ
จะเข้ามาในห้องนอนของโจวจื่อเหยียนได้เลยกินเวลาไปหลายนาที

สภาพของเพื่อนสนิทที่นอนอยู่บนเตียงนั้นดูน่าสงสาร เมื่อ
คนเพื่อนหลับไม่ได้สติอยู่บนเตียงเอาแต่กุมศีรษะพร้อมกับบิดตัว
ไปมาด้วยความทรมาน เปลือกตาปิดแน่นสนิทพร้อมกับส่งเสียง
ร้องไห้ที่ดังออกมาจากริมฝีปาก ไหนจะหยาดน้ำตาที่ไหลลงมาตาม
ข้างแก้มของอีกฝ่าย กว่าจะปลุกให้ตื่นได้ก็แทบแย่

พวกเขาได้ยินไม่ชัดเท่าไรว่าอีกคนเรียกหาใคร...รู้แค่เพียงว่า
พอเรียกชื่อของใครบางคน เปลือกตาที่เคยปิดสนิทของเพื่อนก็เปิด
กว้างขึ้นแทบจะทันที

“ฉัน...ฉันฝันแปลก ๆ นะ โทษทีนะ” เขาละล้าละลักขอโทษ
เพื่อน ๆ ทันทีที่ฟังร่วหรงอธิบายจนจบ

ก้อนเนื้อในอกยังเต้นโครมครามไม่ยอมหยุด ร่างกายมันทั้ง
เหนียวทั้งล้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน นอกจากนั้นยังมีอาการปวด
ศีรษะที่จู่โจมเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว ไหนจะชื่อของใครบางคนที่เขา

ตะโกนเรียกก่อนที่จะตื่นนั้นอีก

‘ชื่อของใครกัน? แล้วชื่อที่เราตะโกนเรียกนั้นคือชื่ออะไร
ทำไมถึงจำชื่อไม่ได้?’

“เย็นนี้เราทำอาหารกินกันที่นี่ก็แล้วกันนะ” เจ้าของบ้านตัว
เล็กเอ่ยขึ้นทันทีที่เห็นว่าเพื่อนของตนเองเริ่มมีอาการเหม่อลอยขึ้น
มาอีกครั้งหนึ่ง

“ไม่เป็นไร...ไปหาอะไรกินในเมืองกันดีกว่า ฉันไม่อยาก
เป็นต้นเหตุให้ทริปเที่ยวในครั้งนี้อะไรหรอกนะ” เสียงนุ่มริบเอ่ยแย้ง
มาถึงซึ่งแต่ก็ไม่เท่าไรเขาก็ทำให้เพื่อนทั้งสามไม่สบายใจเสียแล้ว

“มันไม่อร่อยหรอหรอ น่า ชื่ออาหารทะเลสด ๆ ฆ่าอย่างกินที่สวน
ข้างบ้านก็ได้นี่” โศกที่เงียบอยู่นานก็พูดขึ้นมาบ้าง สภาพของใจวจีเอ-
เหยียนที่ได้เห็นนั้นมันหนักหนาในความรู้สึกของพวกเขาเป็นอย่างมาก

เหตุผลที่พวกเขาทั้งสามคนเลือกจัดทริปมาที่ซึ่งแต่ก็ไม่ใช่อะไร...พวกเขาไม่ได้อยากมาเที่ยวที่ไกล ๆ แบบนี้ แต่เพราะช่วง
หลัง ๆ มาเนี่ยพวกเขารู้สึกว่าใจวจีเอเหยียนมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ในใจ
อีกฝ่ายทำตัวเหมือนกับว่าตัวเองไร้ตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ แม้เวลารวมกลุ่มสนทนากัน หรือเวลาอยู่ข้างนอกกับกลุ่มเพื่อนในสาขา คน
บนเตียงจะยิ้มแย้มและดูร่าเริงสดใส แต่พอหลับหลังเพื่อนพวกนั้น
ใจวจีเอเหยียนมักจะมีใบหน้าที่เรียบนิ่งและดวงตาที่เศร้าสร้อยอยู่
เสมอ

พวกโคเองก็ไม่ว่าสาเหตุว่าที่อีกฝ่ายเป็นอย่างนี้เพราะอะไร
สิ่งที่พวกเขาทำได้ก็เพียงแค่จัดทริปพาเพื่อนผู้แสนดีของพวกเขา
พักผ่อนหย่อนใจก็เท่านั้นเอง

“ตามนั้นแหละ...ฉันเองก็ไม่ได้อยากเข้าเมือง อยากนั่งเสพ
บรรยากาศชิลชิลที่นี้มากกว่า อยากเมาก็จะได้เมาให้เต็มที่!”

“น้อย ๆ หน่อยยัยปีศาจ เธอเป็นผู้หญิงจะมาเมาปลิ้นที่นี้

“ไม่ได้นะ!”

“ทำไมยะ...หรือเกิดพิศواسฉันขึ้นมา”

“ไอ้โฮ กล้าพูดมากแม่...กล้ามากจริง ๆ” เสวียนลู่พูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า เขาหลิวตาไปมาอย่างยียวนกวนประสาท เรียกทั้งรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สุดท้ายแล้วอาหารมื้อแรกที่เมืองชิงเต่าของพวกเขาก็จบลงด้วยการสั่งซื้ออาหารทะเลสด ๆ แล้วนำมาปิ้งย่างกันเองที่สวนข้างบ้านพักตากอากาศ ซึ่งก็ได้ความรู้สึกและความสนุกสนานไปอีกแบบ

หลังจากที่ทั้งสี่คนนั่งสังสรรค์กันจนดึกดื่น ทุกคนในบ้าน

ต่างแยกย้ายกันเข้าห้องนอนใครห้องนอนมัน กว่าใครจะลากิ้วหรรษาที่เมาและไปถึงเตียงนอนในห้องได้ก็เล่นเอาเหงื่อตก เวลาที่หญิงสาวแม่มักจะมีแรงและพลังกำลังเยอะยิ่งกว่าเดอะฮัลค์เสียอีก คิดแล้วก็ตกลงตอนที่โคลากิ้วหรรษาไปกับพื้นบ้านจนถึงห้องนอน เสวียนลู่ที่เดินถือกระเป๋าใส่ของและโทรศัพท์ของเพื่อนสาวอยู่ทางด้านหลังก็ไม่ว้ายโดนสาวเจ้าอาละวาดตีขาไปมาจนรัศมีของขาเรียวยาวนั้นพาดเข้าเต็ม ๆ ที่หน้าแข้งของคุณชายจาง เล่นเอาอีกฝ่ายน้ำตาเล็ดอย่างช่วยไม่ได้

เข้มนั่นบนนาฬิกาข้อมือบ่งบอกว่าตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว ยามค่ำคืนในละแวกบ้านพักตากอากาศนี้ค่อนข้างเงียบสงบและเป็นส่วนตัว

แม้จะเงียบสงบและดึกดื่นขนาดไหนแล้ว แต่ใจจื่อเหยียนกลับนอนไม่หลับ เขาพลิกตัวไปมาบนเตียงกว้างมาเกือบสามลิบนานทีแล้ว จึงตัดสินใจสวมเสื้อกันลมแล้วค่อย ๆ เดินออกมานอกตัวบ้าน

เขาเรียวก้าวเท้าไปตามผืนทราย สายตาทอดมองไปยังคลื่นทะเลที่สาดซัดเข้าฝั่ง น้ำทะเลระลอกแล้วระลอกเล่าที่ถูกสายลมพัด

มากระทบเข้าที่ข้อเท้าของเขา

ทุกอย่างก้าวที่เดินย่ำทรายเต็มไปด้วยความหนักอึ้งและสับสน ก่อนที่ขาของเขาจะนำพาร่างกายมาหยุดยืนอยู่ที่ขอนไม้ซึ่งถูกตัดแปลงให้มีพนักพิงเพื่อทำเป็นที่นั่งชมวิว

เขาทิ้งตัวลงนั่งพลงเหยียดกาย สูดดมเอากลิ่นอายของทะเลในช่วงหน้าร้อนเข้าไปจนเต็มปอด แผ่นหลังแทบทับไปตามแนวยาวของพนักพิง ใบหน้าติดหวานเงยขึ้นมองท้องฟ้า

ดวงดาวน้อยใหญ่ดาราดาษแต่เต็มเต็มผืนฟ้าสีน้ำเงินดำ พระจันทร์ดวงกลมลอยเด่นเป็นสง่าท่ามกลางความมืดมิด

แม้จะมีดวงดาวน้อยใหญ่รายล้อม...แต่พระจันทร์ก็ยังอยู่อย่างโดดเด่นยวบเช่นเดิม

“เจ้าเอาแต่นั่งมองดาว...มิเห็นสนใจข้าเลย สนใจข้าหน่อยเถิด เด็คดี”

จู่ๆ สำเนียงภาษาจีนแปร่งๆ ก็ลอยเข้ามากระทบโสตประสาท การได้ยินของเขา ทำให้เจ้าตัวต้องหันซ้ายหันขวาเพื่อดูว่ามีใครมาล้อมบทละครแถวนี้หรือเปล่า

“ก็ไม่มีใครนี่นา...แล้วเสียงนั้นมาจากไหนกัน” โจวจื่อเหยียน พึมพำกับตัวเอง เสียงที่ได้ยินนั้นมาจากที่ไกลๆ เหมือนกับว่าเขาเคยทำสิ่งนี้กับใครคนหนึ่งมาก่อน

สิ่งนี้ที่ว่าก็คือการนั่งมองดูดาวบนท้องฟ้ากับใครคนนั้น...

แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก จำไม่ได้เลยแม้สักนิดว่าเขาเคยทำเรื่องแบบนี้ร่วมกับใคร สุดท้ายแล้วก็เลือกที่จะปิดความสงสัยนั้นทิ้งไปแล้วหันไปมองสิ่งสวยงามบนท้องฟ้าต่อ

ลมเย็นที่พัดมาจากทะเลถูกพัดปะทะเข้ากับผิวกายของคนที่นั่งจมอยู่กับความคิดของตนเอง นอกจากจะมีคำถามที่มักถามตนเองบ่อยๆ เกิดขึ้นแล้ว ตอนนี้ก็มีความถามอีกหนึ่งคำถามผุดขึ้นมาในหัวสมองอยู่บ่อยครั้ง

เสียงที่ได้ยินบ่อย ๆ นั้น คือเสียงของใคร?

คิดจนหัวสมองแทบจะระเบิด ค้นหาทุกเศษเสี้ยวความทรงจำ แต่ก็เหมือนว่าจะไม่มีใครคนนั้นอยู่เลย

นับปล้นความปวดหนึบก็แล่นเข้ามาปะทะที่กลางอกของ เขา แรงบีบรัดที่มากเกินกว่าที่ร่างกายจะรับไหวทำให้ต้องยกมือขึ้นมาขยี้มแผ่นอกหวังให้ความอบอุ่นจากฝ่ามือช่วยคลายความปวดร้าวในครั้งนี้

มันเป็นความปวดร้าวที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุ

เพียงแค่นึกถึงเจ้าของสำเนียงแปลกหูนั้น...ใจของเขาก็ปวดหนึบขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ค่อนข้างมั่นใจว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเขา...แต่มันเกิดขึ้นจากใครบางคน

ใครบางคน...ที่โจวจื่อเหยียนก็รู้ว่าเขาคือใคร

ใครบางคน...ที่โจวจื่อเหยียนก็รู้ว่าเขามีตัวตนจริง ๆ หรือไม่

“...ฮึ๊ก ทำไมมันทรมานแบบนี้” เสียงนุ่มลั่นเครือเล็กน้อยพยายามอย่างมากที่จะทำให้ความรู้สึกของตนเองเข้าสู่สภาวะปกติ...แต่ก็ทำได้ยากยิ่งนัก

กว่าที่เขาจะควบคุมอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นของตนได้นั้นก็ใช้เวลาสักพักใหญ่ ๆ โจวจื่อเหยียนใช้เวลาหนึ่งมองท้องฟ้าในยามค่ำคืนอยู่แบบนั้นจนตัวเองผล็อยหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

ลมหายใจเข้าออกที่เนิบนาบเป็นจังหวะเดียว บ่งบอกให้รู้ว่าเขานั้นนอนหลับลึก นอนหลับสนิทมากขนาดไหน

แม้ในยามที่เอนหลังนอนหลับบนเก้าอี้เช่นนี้ ก็ยังไม่วายยกขาขึ้นมาให้เข่าแนบชิดกับหน้าอก สองแขนก็ยังคงวาดกอดกอดตัวเองเอาไว้เพื่อไม่ให้รู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนเช่นเคย

ในระหว่างที่ใครบางคนกำลังนอนหลับสนิทบนเก้าอี้มื่ออยู่นั้น

จู่ๆ ก็มีเงาของใครบางคนปรากฏขึ้นมา เงาสายนั้นพาดผ่านไปตาม
ใบหน้าติดหวานของใจจื่อเหยียน สองแขนแข็งแกร่งค่อยๆ ซ้อน
ร่างของคนทีนอนหลับสนิทขึ้นมาแนบอกร่วมกับกระชับกอดให้
แน่นเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะตกลงพื้นระหว่างทางเดินกลับเข้าบ้าน
พัก

“หลับสนิทจริง” เสียงทุ้มเอื่อยขึ้นเบาๆ ในขณะที่ค่อยๆ วาง
ร่างในอ้อมแขนลงนอนบนเตียงนุ่ม

มีอหนาเลื่อนขึ้นไปลูบศีรษะของอีกคนไปมาด้วยความเอ็นดู
ก่อนจะพูดบอกอีกคนที่นอนขดตัวอยู่ภายใต้ผ้าวมพืนหนาด้วย
น้ำเสียงที่อบอุ่นและอ่อนโยน “ฝันดีนะ”